

[Lars M. Olsen.]

fremtvang i krigsårene, er således fortsat, hvad der kun er grund til at udtrykke tilfredshed med.

Men desværre er det jo ikke alle aktieselskaber, der har forstået, at den nuværende frihed til udbytteudbetaling — og vi kan jo langt fra sige, at vi er inde i normale tilstande — ikke har gjort spørgsmålet om økonomi og udbyttefastsættelser uaktuelt. Man kan vist godt have lov til at understrege, at under de nuværende forhold bør aktieselskaberne pålægge sig selv visse hensyn, ikke alene indadtil overfor deres egne virksomheder, men også udadtil overfor offentligheden og befolkningen. Visse redier og industriselskaber har imidlertid udbetalt udbytter, der synes at ligge betænkeligt nær overkanten af det, som jeg måske må kalde det moralsk forsvarlige, når hensyn tages — og det synes jeg man også fra den side har pligt til at gøre — til den anspændte økonomi, som mange af vort lands medborgere lever under. Ganske særlig finder jeg anledning til at fremhæve et meget grelt eksempel, nemlig Løvengreens Garverier, der for 1950 har udbetalt ikke mindre end 50 pct. i dividende. En dividendeudbetaling på 50 pct. af aktiekapitalen er under alle forhold uanstændig og forkastelig, og et tilfælde som dette taler naturligvis stærkt for at overveje en skærpelse af lovgivningen.

Hvorom alting er, mit parti kan naturligvis tiltræde forlængelsen af den nugældende lov, som den højtærede handelsminister har fremsat forslag om. Men på mit partis vegne vil jeg gerne forbeholde mig vor stilling til, hvad der iøvrigt skal ske med loven, når det materiale, jeg vil bede den højtærede minister om at fremskaffe, foreligger i udvalget, et materiale, som giver et bredere og nyere billede af udbytteforholdene i vore aktieselskaber i det sidste regnskabsår, altså året 1950. Jeg kan altså, hvad selve lovforslaget angår, give min tilslutning, og jeg vil henstille, at ministeren til det udvalg, som jeg ved forhandlingernes afslutning agter at stille forslag om, søger at fremskaffe disse tal, så vi for den periode, der er gået, siden lovens skærpelse blev ophævet, kan få et bedre vurderingsmateriale end det, der i hvert fald i dag ligger på rigsdagens bord.

Laurits Pedersen: Jeg skal på mit partis vegne anbefale, at vi forlænger udbyttebegrænsningsloven et år, til 1. januar 1953.

For tre år siden, da denne lov blev behandlet, var der her i rigsdagen en ret stærk stemning for, at man skulle gå til en afvikling af denne lovgivning, som blev påbe-

gyndt ved krigens begyndelse. Men det er jo klart, at de økonomiske forhold, siden vi fik loven for tre år siden, betinger, at det næppe vil være rimeligt at ophæve denne lov, og derfor er det sagligt rigtigt at forlænge den et år. Ved sidste behandling af loven var det således, at venstre, det konservative folkeparti, de radikale og retsforbundet enedes om en vis mildnelse af lovgivningen, og det var med stor interesse, jeg hørte den ærede ordfører for det socialdemokratiske parti, det ærede medlem hr. Lars M. Olsen, som talte her i dag. Hans udtalelser giver mig anledning til at sige, at de jo ikke indeholdt noget krav om skærpelse af loven, bortset fra et enkelt område, som det ærede medlem ønskede vi skulle se på i et udvalg.

Jeg er fuldtud tilfreds med den stilling, som også det ærede medlem hr. Lars M. Olsen indtager overfor forlængelsen af denne lov, og jeg skal med disse ord anbefale det foreliggende lovforslag om lovens forlængelse.

Poul Claussen: I anledning af den højtærede ministers, og dermed regeringens, ønske om at forlænge gyldigheden af den indtil 1. januar 1952 gældende lov om udbyttebegrænsning i et år har jeg ingen bemærkninger at gøre udover den, at jeg kan tilsige ministeren det konservative folkepartis støtte til en hurtig og velvillig behandling.

A. C. Normann: Jeg for min del lyttede også med spændt interesse til, hvad den ærede ordfører for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Lars M. Olsen, havde at sige, og det gjorde jeg på grund af den modstand, der fra socialdemokratiets side kom til orde mod den ændring, der skete i denne lovgivning for tre år siden, i november 1948.

Jeg tror, det er overmåde heldigt, hvis den principielle opfattelse, som jeg for min del nærer, kan gøre sig gældende her i rigsdagen: at aktieselskabsformen er et lykkeligt led i dansk erhvervslivs opbygning, idet den sætter os i stand til solidarisk at løse opgaver, som det ellers ville være udelukket at vi under vore små forhold, sammenlignet med de store landes, overhovedet kunne magte. Det er derfor glædeligt, at der nu synes at være enighed mellem de demokratiske partier om denne politik. Men den stilling, som her kommer til orde, forudsætter naturligvis også, at aktieselskaberne på deres side viser det ansvar — deri er jeg enig med det ærede medlem hr. Lars M. Olsen — overfor det øvrige erhvervsliv og overfor